

بررسی تطبیقی تمایز نفس از بدن در اندیشه افلاطون، ابن سینا و دکارت

اقدس یزدی^۱، راضیه شفیعی^۲

۱- استادیار گروه فلسفه و کلام دانشگاه قم

۲- دانشجوی ارشد فلسفه و کلام دانشگاه قم

چکیده:

مسئله شناخت انسان و مسأله دو ساحتی بودن آن به عنوان موجودی که مرکب از نفس و بدن است، تأثیر بسزایی در شناخت انسان دارد از آنجا که امتیاز انسان در عالم نسبت به سایر موجودات و نیز اثبات حیات پس از مرگ و نیز تجرد و بقاء نفس مبتنی بر اثبات جوهریت نفس به صورتی مجزای از بدن است؛ پس شایسته است که در این مسئله پژوهشی دقیق در آراء سه فیلسوف شاخص غربی و اسلامی صورت گیرد. در زمینه تمایز نفس از بدن، هر سه فیلسوف قائل به تمایزند. از نظر افلاطون میان نفس و بدن نهایت فاصله برقرار است. ابن سینا در آثار خود در موارد متعددی به تمایز نفس از بدن تصریح دارد و با براهینی از جمله برهان «انسان معلق در فضا» به اثبات آن می‌پردازد. دکارت تمایز نفس از بدن را با براهینی چند از جمله برهان «می‌اندیشم، پس هستم» اثبات می‌کند.

واژگان کلیدی: نفس و بدن، تمایز نفس از بدن، افلاطون، ابن سینا، دکارت.